

Jan ter Braak (64) en zijn zoon **Ruben** (29) uit het Overijsselse Langeveen houden in maatschap 38.000 vleeskuikens. In de praktijk runt Ruben het bedrijf. Jan kan, wil en hoeft niet meer zo nodig. Hij juicht de uitbreidingsplannen van zijn zoon toe.

→ OUD

‘Ik wil Ruben niet in de weg zitten’

Door Marije Wenneke

Jan: “Onze familie boert misschien al wel tweehonderd jaar op deze plek. Toen ik jong was, bestond het bedrijf uit zeven of acht melkkoeien, drie zeugen en driehonderd leghennen. Een echt gemengd bedrijf dus. Voordat ik in het bedrijf kwam, was ik melkcontroleur. Naast het werk op de boerderij was ik ook nog melkrijder. In 1967, op mijn 22ste, hebben we een ligboxenstal gebouwd voor 28 melkkoeien. De stal kon van alle kanten uitgebreid worden, maar daar is het nooit van gekomen. Ik zag het koeien melken niet meer zitten. Kon niet meer in de melkput zijn, vond het te druk. Het was geen gemakkelijke beslissing, maar ik ben er mee gestopt. Een jaar lang heeft iemand anders nog gemolken, maar dat was ook niet echt een goede oplossing. Het quantum werd verhuurd en uiteindelijk verkocht.”

Omschakeling

Jan: “In 1976 zijn we met vleeskuikens begonnen. Eerst 14.000 stuks, tien jaar later kwamen er nog eens 24.000 bij. Daarna is er eigenlijk niets meer veranderd op het bedrijf. Dat komt voornamelijk door privéomstandigheden. Mijn vrouw werd ziek en overleed. Je hoofd staat dan niet naar het bedrijf. In 2001, toen Ruben in maatschap trad, hadden we nog steeds 38.000 vleeskuikens. Wel zijn er toen 100

rosékalveren bijgekomen. De ligboxenstal stond toch maar leeg. Eerst was er sprake van dat mijn oudste zoon boer zou worden, maar dat werd niks. Hij dacht er te makkelijk over, was niet betrokken. Met Ruben is het heel anders. Vanaf het begin af aan was hij nieuwsgierig en betrokken. Hij wilde alles weten, en nog steeds. Dat geeft een oude man toch weer moed.”

Bijspringen

Jan: “Eigenlijk kun je wel stellen dat het werk op het bedrijf voor 100 procent op Ruben terecht komt. Ik spring heel af en toe wel eens bij: voer de kalveren of veeg de stal aan, maar dat is maar sporadisch. Ik kan het niet meer, vanwege gezondheidsredenen. Ik wil en hoef het ook niet meer. Ik heb mijn hele leven gewerkt, nu moet Ruben het doen. Hij heeft volop plannen met het bedrijf. Eerst moest ik daar wel even aan wennen, maar nu vind ik het allemaal prima. Af en toe geef ik wel eens een steek onder water als ik het er niet mee eens ben, maar verder bemoei ik me er zo weinig mogelijk mee. Ik wil Ruben niet in de weg zitten.”

Levensvatbaar

Ruben: “Mijn vader doet wel heel bescheiden, maar in zijn

‘Dankzij vader kan ik hier verder’

FOTO'S MARIE WENNEKE

NIEUW

tijd heeft hij hard aan het bedrijf getrokken. Kijk alleen maar naar de uitbreiding van acht naar 28 koeien. En later, toen het bedrijf jarenlang heeft stilgestaan vanwege de ziekte en het overlijden van mijn moeder, heeft hij toch gezorgd dat het levensvatbaar bleef. Ik kan er nu mee verder en ben daar erg blij om. In de eerste jaren dat ik in maatschap zat hebben we de techniek in de vleeskuikenstal up-to-date gemaakt en nu is het weer prima op orde. Eigenlijk heb ik vanaf het begin af aan vrij spel gekregen van mijn vader. Dat is makkelijk, maar het is ook fijn dat je soms terug kunt vallen op iemand die dertig jaar ervaring heeft in de vleeskuikens. Het scheelt wel dat ik veel verantwoordelijkheid voel voor het bedrijf. Dat kan ook anders zijn bij iemand van mijn leeftijd.”

Uitbreiden

Ruben: “Het bedrijf is aan de kleine kant. Vooral naar de toekomst toe moet je eigenlijk wel uitbreiden. Toen ik er vijf jaar geleden achter kwam dat een stuk van onze grond in landbouwontwikkelingsgebied ligt, wilde ik daar gebruik van maken. Het plan is om daar twee nieuwe stallen te bouwen, met in totaal 80.000 vleeskuikens. Het heeft lang geduurd, maar de vergunningen zijn nu rond. Ik ben

nog bezig met de financiering. Vijf jaar geleden klopte het financiële plaatje prima, maar intussen zijn de bouwkosten flink gestegen. Toch heb ik er alle vertrouwen in. Hopelijk kan aan het einde van de zomer de schop in de grond. Mijn vader heeft me geen strobreed in de weg gelegd, al was hij in het begin wel wat sceptisch. Dat is misschien ook het generatieverschil. Ruzie maken doen we eigenlijk nooit. Er is wel eens een klein meningsverschil, maar als we het een uurtje op ons in hebben laten werken, komen we toch weer bij elkaar.”

Niet weg

Ruben: “Op de nieuwe locatie, ongeveer een kilometer hier vandaan, mag een huis gebouwd worden. Maar dat gaat waarschijnlijk niet gebeuren. Mijn vader wil hier niet weg en ik laat hem niet alleen. Hier in de streek is het nog gebruikelijk dat je voor je ouwelui zorgt en dat heb ik zelf ook hoog in het vaandel staan. Mijn vader heeft zijn hele leven hard gewerkt en ervoor gezorgd dat ik verder kan met het bedrijf, dus ik laat hem niet in de steek. Ik zie nu trouwens ook wel in dat we hier op een uniek plekje zitten. Misschien dat we in de toekomst hier een nieuw huis zetten voor mij, mijn vriendin en mijn vader.”

Bedrijfsgegevens

Vleeskuikenbedrijf
Ter Braak in Langeveen
38.000 vleeskuikens
100 rosékalveren
18 hectare grond
Plan nieuwbouw voor
80.000 vleeskuikens